

1) перевірка правильності формування бази оподаткування, застосування різних ставок оподаткування, визнання податкового кредиту;

2) оцінка стану бухгалтерського обліку на синтетичних рахунках та субрахунках різних порядків, а також аналітичних рахунків обліку розрахунків за ПДВ;

3) контроль за відображенням розрахунків за ПДВ у фінансовій та податковій звітності [2, с.166].

Аудиторська перевірка розрахунків за ПДВ складається з таких стадій:

- організаційна – вивчення діяльності платника податку, надання згоди на проведення аудиту, укладання договору, визначення завдань аудит ;
- підготовча – складання плану та програми аудиторської перевірки розрахунків за ПДВ, визначення суб'єктів такої перевірки та відповідальних осіб;
- методична – на цій стадії здійснюється перевірка розрахунків за ПДВ;
- результативна – складання аудиторського висновку [3, с. 23].

Таким чином, здійснення контролю за розрахунками за податком на додану вартість є необхідною умовою ефективного функціонування підприємства, ведення бухгалтерського обліку. Дана процедура дозволить підприємствам правильно і своєчасно відображати операції, пов'язані податком на додану вартість, а також уникнути стягнень штрафних санкцій.

Література

1. *Податковий кодекс України [текст]: затверджено Верховною радою України від 02.12.2010 № 2755-VI. // Офіційний вісник України. – 2010. - № 92.*

2. *Уллубієва К.К. Система внутрішнього контролю за нарахуванням та сплатою ПДВ / К.К. Уллубієва // Вісник ЖДТУ. – 2011. - №4. – С.164-168.*

3. *Дема Д.І. Аудиторський контроль розрахунків за ПДВ: шляхи підвищення ефективності / Д.І. Дема // Вісник ЖДТУ. – 2012. – №1. – С. 22-24.*

Таран А. А.,
студ. гр. ОА-10-1,
Кременчуцький національний університет
імені Михайла Остроградського.
Науковий керівник – Циган Р. М.,
старший викладач кафедри «Облік, аналіз і аудит»

СИСТЕМА ЗБАЛАНСОВАНИХ ПОКАЗНИКІВ ЯК ІНДИКАТОР ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВАМИ АПК

Економічна ситуація в Україні зумовлює використання українськими підприємствами агропромислового комплексу (АПК) сучасних підходів, інструментів та методів управління організацією для забезпечення їх конкурентоспроможності на внутрішньому та зовнішніх ринках. Вирішальне значення має стратегічне управління як один із сучасних підходів ефективної адаптації до мінливого зовнішнього середовища, забезпечення конкурентоспроможності та довгострокового успіху підприємства. Все більше українських фірм розуміють переваги застосування системи стратегічного управління, здійснюючи стратегічне планування, маркетинг, стратегічний аналіз, розроблення стратегій, у т.ч. маркетингових тощо.

Також варто відмітити, що на гальмування рівня розвитку сільського господарства впливають такі фактори: слабка система інфраструктури, відсутність стратегій розвитку, нестабільна політична та економічна ситуація, висока зношеність техніки, нестабільність та відсутність дієвої державної закупівельної політики, низька технологія виробництва, яка дозволяє іноземним конкурентам заповнити вітчизняний

ринок, часто дешевими і сумнівної якості товарами, низьковрожайні рослини, які займають значні посівні площі, сільським господарством переважно займають люди похилого віку, тому що уряд не здійснює впровадження програм розвитку сільського господарства. Таким чином, для зменшення негативного впливу даних факторів необхідно шукати нові управлінські інструменти, шляхом пошуку нових стратегій розвитку сільського господарства.

Згідно з принципами функціонування господарюючих суб'єктів АПК і характерних параметрів розвитку економіки в сучасних умовах, стратегія підприємства повинна бути високоефективною, тобто приносити прибуток у результаті досягнення запланованих цілей. Використання в процесі прийняття рішень не тільки фінансової інформації, а й інформації про ситуацію на ринку, про час, вартість і якість виконуваних у компанії процесів, також про працівників становить реалізацію ідеї "збалансування"[1, с. 26-27].

Існує значна кількість підходів до вибору стратегій управління організацією, у т.ч. маркетингових стратегій. У більшості випадків вибір стратегії має суб'єктивний характер, також існує ряд матричних моделей, які враховують лише два фактори, але вибір стратегії вимагає більш комплексного, системного підходу – саме таким є збалансована система показників (ЗСП).

ЗСП застосовують в основному на великих підприємствах для розширення можливостей стратегічного планування, роблячи його більш реальним. З цієї причини розробки щодо формування і використання цієї концепції в системі управління вітчизняних підприємств сільського господарства мають велике перспективне значення.

Постановка проблеми дослідження полягає в обґрунтуванні доцільності використання ЗСП для покращення ефективності управлінських рішень на підприємствах АПК.

При застосуванні ЗСП у стратегічному управлінні підприємствами сільського господарств спрямовується на виявлення таких можливостей: підвищення фінансових результатів (економічний аспект); поліпшення системи мотивації персоналу (соціальний аспект); можливість збільшення частки ринку (маркетинговий аспект); можливість обґрунтованості стратегічних рішень за рахунок своєчасного отримання достовірної інформації (інформаційний аспект); поліпшення взаємодії між підрозділами, скорочення плинності персоналу, зростання рівня освіти і підвищення компетентності працівників (організаційний аспект)[1, с. 25].

Саме тому, оцінювання економічної ефективності підприємства при впровадженні ЗСП має проводитись за такими критеріями [2, с. 294]:

- фінансові і нефінансові показники з умовою взаємозв'язку між собою, а також між організаційними рівнями на підприємстві;
- економічний стан минулої і поточної діяльності підприємств;
- показники для прогнозування майбутнього підприємства – вартості або капіталізації компанії, приросту обсягу продажів і виручки;
- урахування інтересів і потреб зацікавлених сторін – акціонерів, вищого керівництва компанії, споживачів та ін.;
- значущість, адекватність, послідовність і стабільність щодо логічної послідовності змін у системі; відстеження і реагування на них; відповідності короткострокових показників довгостроковим;
- ефективність упровадження системи показників не повинна викликати особливих складнощів щодо доступності інформації для розрахунку і відсутності додаткових витрат.

Слід відмітити, що головними чинниками успішного впровадження ЗСП на сільськогосподарських підприємствах є такі: по-перше, здійснення змін організаційно-психологічного характеру під ініціативним керівництвом її перших осіб. По-друге,

постійні зусилля, спрямовані на реалізацію стратегії і цілей господарства. По-третє, єдність у реалізації стратегії[3, с 415].

Таким чином, ЗСП є зовсім новий інструмент управління підприємством, який дає змогу переводити бачення організації та її стратегію в набір взаємозв'язаних збалансованих показників, що оцінюють критичні фактори не тільки поточного, а й майбутнього розвитку організації.

Подальші дослідження даної проблеми потрібно спрямувати на адаптацію ЗСП у практичну діяльність підприємств в АПК.

Література

1. *Дмитрієва О. Збалансована система показників у стратегічному управлінні підприємствами в Україні / О. Дмитрієва // Вісник Київського національного торговельно-економічного університету. – 2011. – №2. – С. 21-28.*

2. *Каплан Р. С. Сбалансированная система показателей: от стратегии к действию / Р. С. Каплан, Д. Нортон. – М. : Олимп-Бизнес, 2004. – 294 с.*

3. *Гершун А. Технологии сбалансированного управления / А. Гершун, М. Горский. – М. : Олимп-Бизнес, 2010. – 415 с.*

Шелудько С. М.,
студ. гр. ОА-092,
Чернігівський державний технологічний університет.
Науковий керівник – Петраков Я. В.,
к.е.н., доцент кафедри обліку і аудиту

ПЕРСПЕКТИВНІ ФОРМИ ВНУТРІШНЬОГО ГОСПОДАРСЬКОГО КОНТРОЛЮ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Збереження майна суб'єкта господарювання є основною метою функціонування системи внутрішнього контролю на підприємстві. При цьому процес виявлення та попередження умисних дій, спрямованих на завданні шкоди підприємству, повинен відбуватися на постійній основі, даючи впевненість власникам в схоронності активів та їх належному використанні [1].

Внутрішній контроль — процес, розроблений, запроваджений і підтримуваний тими, кого наділено найвищими повноваженнями, управлінським персоналом, а також іншими працівниками, для забезпечення обґрунтованої впевненості в досягненні цілей суб'єкта господарювання стосовно достовірності фінансової звітності, ефективності та результативності діяльності, а також дотриманні застосовних законів і нормативних актів [2].

Важливу роль в забезпеченні високого рівня внутрішньогосподарського контролю відіграє середовище контролю – сукупність функцій осіб, наділених найвищими повноваженнями, та управлінського персоналу, а також ставлення, обізнаність та дії тих, кого наділено найвищими повноваженнями, і управлінського персоналу, які стосуються системи внутрішнього контролю та її важливості для суб'єкта господарювання.

Виходячи з сутності та основного призначення внутрішньогосподарського контролю до його перспективних форм варто віднести: внутрішній аудит та моніторинг системи внутрішнього контролю.

Організація, роль і функції внутрішнього аудиту визначаються керівником або власником економічного суб'єкту в залежності від організаційно-правової форми і системи управління, змісту і специфіки діяльності, обсягів фінансово-економічної діяльності, стану внутрішнього контролю. Головною метою внутрішнього аудиту є